

Zachtjes meezingend met de radio neemt Yara de afrit 26 Vaassen van de snelweg A50. Nog heel even en dan is ze er. Onderaan de snelweg neemt ze de weg richting Vaassen. Bij de eerste rotonde slaat ze rechts af. Ze rijdt nu op een weg langs het Apeldoorns kanaal. Vlak voor de brug over dezelfde A50 waar ze net overheen reed slaat ze linksaf. Hier ergens moet de boerderij van haar tante zijn.

Links, tussen de bomen door, glinstert het water van het Kievitsveld in de namiddagzon. Ze ziet een paar mensen op waterski's hun ronde doen. Het is al te koud om uitgebreid te zwemmen. Maar zo watersporten kan nog prima, voor de herfst zijn intrede doet. Yara gaat langzamer rijden, zet haar raam op een kier en ademt diep in. De geur van droog gras, waterplanten en zonverwarmd hout vult de auto.

Ze geeft weer wat gas en rijdt verder. Dan ziet ze de weg waar ze rechtsaf moet. De oprit van de boerderij is nu niet ver meer. Het asfalt gaat over in een hobbelig pad van grind en zand. De kuilen laten de schokdempers van haar oude auto piepen. Als ze het erf oprijdt, kraakt het grind onder de banden. Ze parkeert haar auto bij het bakhuisje dat naast de boerderij staat. Als ze uitstapt, laat ze haar blik langzaam rondgaan. Het is hier precies zoals ze zich herinnert uit haar kindertijd: rode bakstenen, verweerde grijze luiken en een grote donker houten deur. De oude perenboom staat nog steeds scheef voorover, alsof hij iets in je oor wil fluisteren. Op het veld achter het huis scharrelen twee kippen tussen het gras. In de verte blaft een hond, maar verder is het stil. De stilte valt

als een deken over haar heen.

De warmte van de nazomerdag hangt nog in de lucht. Ze knijpt haar ogen dicht tegen de laagstaande zon en zucht diep. Niet van vermoeidheid, maar meer van iets wat lijkt op een trage, voorzichtige opluchting.

Ze draait zich naar het bakhuis. Haar tante heeft woord gehouden. Ze is hier alleen. Dit wordt nu haar plek.

Zoals haar tante had gezegd, ligt de sleutel onder de bloempot bij de achterdeur. Yara grinnikt zacht, sommige dingen veranderen nooit. Ze steekt de sleutel in het slot.

Dat draait wat stroef, maar de deur zwaait soepel open.

De geur van oud hout, zongebleeke gordijnen en de honderden daar gebakken appeltaarten komt haar tegemoet. Ze zet haar tas neer in de gang en laat haar vingers langs het kozijn glijden. Nog steeds dezelfde groeven in het hout.

De rust in het huisje, het voorzichtige kraken van een houten balk en het tikken van de klok die loopt geven haar een gevoel van thuiskomen. Rust is wat ze nu nodig heeft. Rust om te werken aan een nieuw begin.

Als ze de kraan opendraait sputtert die heel even. Dan begint het koude water te stromen. Ze vult haar glas en neemt een slok. Terwijl ze drinkt, leunt ze met haar heup tegen het aanrecht en kijkt naar buiten. De perenboom wiegt zachtjes in de wind. Het lijkt alsof hij haar verwelkomt.

Een gevoel dat ze al lang niet heeft gehad. Er schiet een brok in haar keel. Yara draait zich om, laat zich op een kra-

kende keukenstoel zakken en wrijft met haar handen

over haar gezicht.

Vluchten helpt niet, had haar redacteur gezegd. Maar ze is niet gevlucht. Het werd allemaal te veel. Dus ze neemt even een pauze. Dat is wat anders. Haar gedachten glijden naar Job.

Er was geen drama, geen knallende ruzie, geen kleding die uit het raam of van de trap werd gegooid. Er was ineens gewoon leegte. De koek was op. Dagen waarop ze niet meer praatten. Avonden waarbij er alleen nog Netflix was. Nachten waarin ze elkaar niet meer aanraakten. Vaak dacht ze: *misschien is het dit gewoon*. Tot die ene opmerking van hem. *Je wilt een kind, Yara, maar niet per se met mij, toch?* En hij had gelijk. Dat maakte het nog pijnlijker. Dus hadden ze er een punt achter gezet.

Het beklemmende gevoel van de stad, het moeten halen van deadlines, het verbreken van de relatie en nog geen eigen woonruimte hebben, het werd allemaal te veel. Na een goed gesprek met tante Mientje, heeft ze haar spullen ingepakt en is ze hiernaartoe gereden. Zonder verder iemand te zeggen waar ze heen ging. Ze is hier niet alleen naartoe gegaan om bij te komen. Ze is hier omdat ze niet meer weet wie ze is. Omdat de druk op haar borst haar bij elke ademhaling laat krimpen, omdat ze niet meer weet hoe ruimte voelt. Maar ook omdat er een gevoel in haar groeit dat alles lijkt te gaan overheersen. Ze wil moeder worden, koste wat het kost, desnoods alleen.